

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 60/19
Luxemburg, 8 mai 2019

Hotărârea în cauza C-486/18
RE/Praxair MRC SAS

Calculul indemnizațiilor de concediere și de reorientare profesională ale unui salariat aflat în concediu parțial pentru creșterea copilului trebuie să fie efectuat pe baza remunerației cu normă întreagă

O reglementare națională contrară determină o discriminare indirectă pe criterii de sex

Doamna RE a fost angajată, la 22 noiembrie 1999, de Praxair MRC, în calitate de asistent comercial, în cadrul unui contract de muncă pe perioadă determinată și cu normă întreagă, iar ulterior, începând cu 1 august 2000, al unui contract de muncă cu normă întreagă pe durată nedeterminată. Ea a beneficiat de un prim concediu de maternitate urmat de un concediu pentru creșterea copilului de doi ani. În continuare, ea a beneficiat de un al doilea concediu de maternitate urmat de un concediu pentru creșterea copilului sub forma unei reduceri cu o cincime a timpului de lucru. Acest din urmă concediu trebuia să se încheie la 29 ianuarie 2011.

La 6 decembrie 2010, doamna RE a fost concediată în cadrul unei proceduri de concediere colectivă pentru motive economice. Ea a acceptat un concediu de reorientare profesională cu o durată de nouă luni.

După ce a renunțat, începând cu 1 ianuarie 2011, la reducerea timpului său de muncă, doamna RE a părăsit definitiv Praxair MRC la 7 septembrie 2011.

Doamna RE contestă modalitățile de calcul al indemnizației de concediere și al alocației de concediu de reorientare profesională plătite în cadrul concedierii sale pentru motive economice, care a avut loc în perioada în care se afla în situație de concediu parțial pentru creșterea copilului.

Sesizată cu litigiul, Cour de cassation (Curtea de Casație, Franța) a decis să adreseze mai multe întrebări Curții de Justiție pentru a afla dacă acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului¹ se opune ca, atunci când un lucrător angajat pe durată nedeterminată și cu normă întreagă este concediat în momentul în care beneficiază de un concediu parțial pentru creșterea copilului, indemnizația de concediere și alocația de concediu de reorientare profesională care trebuie plătite acestui lucrător să fie determinate cel puțin parțial pe baza remunerației reduse pe care o primește când intervine concedierea. Ea întreabă totodată Curtea dacă, în măsura în care un număr considerabil mai mare de femei decât de bărbați optează pentru a beneficia de un concediu parțial pentru creșterea copilului, discriminarea indirectă care rezultă astfel în ceea ce privește perceperea unei indemnizații de concediere și a unei alocații de concediu de reorientare profesională reduse nu aduce atingere dispozițiilor articolului 157 TFUE referitoare la principiul egalității de remunerare între lucrătorii de sex masculin și cei de sex feminin pentru aceeași muncă sau pentru o muncă de valoare egală.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea amintește că acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului se întemeiază pe angajamentul partenerilor sociali de a aplica măsuri menite să permită atât bărbaților, cât și femeilor să își concilieze responsabilitățile profesionale și familiale și

¹ Acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului încheiat la 14 decembrie 1995, care figurează în anexa la Directiva 96/34/CE a Consiliului din 3 iunie 1996 privind acordul-cadru referitor la concediul pentru creșterea copilului încheiat de UNICE, CEEP și CES (JO 1996, L 145, p. 4, Ediție specială, 05/vol. 3, p. 160), astfel cum a fost modificată prin Directiva 97/75/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 (JO 1998, L 10, p. 24, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 31).

că el se aplică tuturor lucrătorilor, bărbați și femei, care au un contract sau o relație de muncă definită în legislație, convențiile colective sau practicile în vigoare în fiecare stat membru.

Ea amintește de asemenea că, atunci când un lucrător angajat pe durată nedeterminată și cu normă întreagă este concediat în momentul în care beneficiază de un concediu parțial pentru creșterea copilului, indemnizația sa de concediere trebuie determinată în întregime pe baza remunerației aferente prestațiilor de muncă efectuate cu normă întreagă de acel lucrător. Astfel, o legislație națională care ar conduce la o reducere a drepturilor care decurg din raportul de muncă în cazul unui concediu pentru creșterea copilului ar putea descuraja lucrătorul să ia un astfel de concediu și ar putea încuraja angajatorul să concedieze în special lucrătorii care se află în concediu pentru creșterea copilului. Aceasta ar fi în directă contradicție cu finalitatea acordului-cadru privind concediul pentru creșterea copilului, printre obiectivele căruia se numără acela al unei mai bune concilierii a vieții familiale și profesionale.

În aceste condiții, acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului se opune unei dispoziții naționale care implică luarea în considerare a remunerației reduse pe care lucrătorul aflat în concediu parțial pentru creșterea copilului o primește atunci când intervine concedierea.

În ceea ce privește alocația de concediu de reorientare profesională, Curtea constată că această remunerație constituie un drept derivat din raportul de muncă, pe care lucrătorul o poate pretinde de la angajator. Numai faptul că plata unei asemenea alocații nu are caracter automat și că această plată intervine în perioada concediului de reorientare profesională care excede perioadei de preaviz nu este de natură să modifice această constatare. În aceste condiții, acordul-cadru privind concediul pentru creșterea copilului este aplicabil unei prestații precum alocația de concediu de reorientare profesională.

Astfel, Curtea concluzionează că, la fel ca în cazul indemnizației de concediere, **o prestație precum alocația de concediu de reorientare profesională trebuie, în temeiul acordului-cadru privind concediul pentru creșterea copilului, să fie determinată în întregime pe baza remunerației aferente prestațiilor de muncă efectuate cu normă întreagă de acel lucrător.**

Cu privire la chestiunea conformității cu articolul 157 TFUE a diferenței de tratament legate de concediul pentru creșterea copilului, Curtea arată, într-o primă etapă, că noțiunea de „remunerație”, în sensul acestui articol, trebuie interpretată într-un sens larg și că, în consecință, prestații precum indemnizația de concediere și alocația de concediu de reorientare profesională trebuie să fie calificate drept „remunerații” în sensul articolului 157 TFUE.

Curtea amintește, într-o a doua etapă, că există discriminare indirectă pe motive de sex atunci când aplicarea unei măsuri naționale, deși formulată în mod neutru, dezavantajează în fapt un număr mult mai mare de lucrători de un sex în raport cu lucrătorii de celălalt sex. O astfel de măsură nu este compatibilă cu principiul egalității de tratament decât cu condiția ca diferența de tratament între cele două categorii de lucrători pe care o determină să fie justificată de factori obiectivi străini de orice discriminare bazată pe sex.

Cour de cassation (Curtea de Casație, Franța) a arătat, în cadrul trimiterii preliminare, că un număr considerabil mai mare de femei decât de bărbați optează să beneficieze de un concediu parțial pentru creșterea copilului, în măsura în care, în Franța, 96 % dintre lucrătorii care iau concediu pentru creșterea copilului sunt femei. Într-o astfel de ipoteză, o reglementare națională precum reglementarea franceză nu este compatibilă cu principiul egalității de tratament decât cu condiția ca diferența de tratament între lucrătorii de sex feminin și lucrătorii de sex masculin care intervine astfel să poată fi justificată, dacă este cazul, de factori obiectivi străini de orice discriminare bazată pe sex. Or, Curtea constată că niciun factor justificat în mod obiectiv nu a fost invocat de statul membru în cauză și conchide, așadar, că **reglementarea în discuție nu este conformă cu principiul egalității de remunerare între lucrătorii de sex masculin și cei de sex feminin pentru aceeași muncă sau pentru o muncă de valoare egală, astfel cum este prevăzut la articolul 157 TFUE.**

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293